

MIJNHEER PASTOOR

(2025)

Het is zaterdagavond. Uitgaansavond. Niet voor mijnheer pastoor. Er is niemand. Nog één mis te gaan. Morgen. De hoogmis. Hij is moe, eet een boterham en schenkt zichzelf in. In zijn beste glas. De top van zijn middenvinger streelt traag het kristal. Zijn geloof heeft hem gesloopt. De kerk loopt op haar einde. Zijn beminde parochianen sterven uit. Last man standing. Ultimus vir stans. Wat heeft hem bezield om pastoor te worden? En nu? Hoeveel jaren nog te gaan? En dan? Nog het eeuwige leven? God beware mij. Hij drinkt zijn beste glas leeg, strijkt zijn colbertje glad, neemt het touw en stapt door het schemerduister naar de kerk.

Het huis van God ruikt naar de laatste dienst. Automatisch knielt mijnheer pastoor voor het tabernakel, hij gaat achter het altaar staan en kijkt rond. De gedoopte brandglazen. Hier ben ik nu op mijn werk. Dit is geen huis, geen paleis. Het is een cultureel centrum. Voor rituelen, symbolen en sacramenten. En mooie verhalen. En veel geschiedenis. Wat heeft mij toch bezield om pastoor te worden? Hij schudt het hoofd. Roeping, liefde, passie. Hormonale affecten, bij een wassende jongeman, Zeven jaar seminarie met zijn spectrum aan seksuele lusten, breder dan zijn verbeelding. De stilte van gelei. En dan de eeuwigheid, tussen de marmeren vloeren en de gewelfde plafonds, de muren, met rijen en rijen bedeksels op papier, ingebonden en in het geloof voor waar aangenomen.

Pastoor Vervaecke daalt de enkele treden van het hoogkoor af en stapt in stilte door het schip als was hij hier privé. Hij komt voorbij het eilandje met kerkstoelen rond het democratisch altaartje. De kleine versie, dichterbij de laatste trouwe gelovigen. Hij komt voorbij de biechtstoelen links en rechts. Ach, het waren allemaal mijn zaken niet, de mensen komen daarmee af, sommigen echt in nood, wie ben ik om die te ontslaan van hun zonden in de naam van de Vader, de Zoon en de heilige Geest?

In het schemer weet hij ginds de majestueuze kerkdeuren en links het deurtje. Het is niet op slot. Trede voor trede bestijgt hij de smalle trap van oude ruwe eik. Zijn rechterarm trekt hem bij aan de leuning. Zijn adem bereikt dieptes in zijn longen waar lang geen zuurstof is geweest. Trede voor trede. En trede voor trede. Een briesje. De gietijzeren klok hangt stil. Met stramme vingers knoopt pastoor Vervaecke het getwijnd henneptouw aan de massieve klepel, hij steekt zijn hoofd door de strop en strijkt zijn haren glad. Vederlicht springt hij hemelwaarts en stort als een meelzak door het gat. De strop snokt hem de pijp uit. De klok zwijgt.

Als een nieuwe klepel voor een grotere klok hangt Filip Vervaecke, gewiegd in de stille, donkere zaterdagnacht.